

Kemiö kasvaa

Onni potkaisi vuonna 1999 Kemiön kunnan kulttuuria. Ei, ei kulttuurisihteeriä potkittu pois eikä edes osa-aikaistettu.

Sattui aivan muuta. Kesäkemiöläiset Katinka Korkeala ja Martti Rautio saivat uinuvan, hulppeaa kielipoliittista saaristokuntatukea nauttivan Kemiön päättäjät usmaan, että siellä voisi järjestää keskikesällä musiikkijuhlat, vaikka kesämusiikin tarjonta valui jo yli reunojen.

Juhlat ovat sittemmin voineet paksusti. En tiedä paljonko Kemiön kunta oikeasti satasaa tapahtumaan, mutta taatusti kunnan tuki on vankka. Siltä on tukeva ponnistaa.

Viisillä menneillä musiikkijuhlilla ovat esiintyneet tunnetut kotimaiset nimet ja muutama kova ulkomainenkin, sopraano Dilbér etunenässä. Kantaesityksiä on tullut tahiä yksi vuodessa tai ylikin. Suojelijakin on valtakuntatasoa.

Kuudennet juhlat ovat laajentuneet jo kuuden kunnan alueelle. Perniöönkin, jonka kirkkoon saatiin tusinan esiintyjän voimin kattava kamarimusiikin konsertti.

Useista teoksista koostuvan konsertin rakenne on monasti kummallisen epälooginen. Musiikkihan sinänsä on mitä loogisinta, kuin matematiikkaa, jota vähän improvisoidaan.

Loogisuus mielessäni merkitsee myös aikajärjestystä, jolloin kuulija tajuaa, miten koko homma on kehittynyt. Miten vanhemmat säveltäjät ovat vaikuttaneet tuleviin. Tuetaanko mennyttä mestaria vai kapinoidaanko vastaan.

Perniön kirkon konsertti alkoi kolmella viime vuosisadan alun teoksella, joista ainakin Šostakovitš vielä tänäänkin tuntuu rajulta nykymusiikilta. Viimeisessä hienossa ja raikuvassa Schubertin oktetossa siirryttiin sitten miltei tasan sata vuotta taaksepäin. Tarkoitus kai toteutui. Vanhassa vara parempi! Sama Schubertin kvartetto oli valittu myös juhlien grande finale -konsertin päätösnumeroksi.

Perniön tapainen kirkko on kummallinen paikka kamarimusiikille, jota normaalisti esitetään pienehköissä ja vähemmän kaikuissa huoneissa. Akustiikka johtaa jousien ja puhaltimien kesken epätasapainoon. Torvi kaikui Perniönkin kirkossa!

Kirkkojen kovat ja kylmät penkit saavat ihmiset tavallisesti odottamaan alakuloista ja vakavampaa musiikkia, mitä kamarimusiikki ei suinkaan ole. Onneksi sali ei täyttynyt kuin vajaaseen puoleen. Silloin nimittäin numeroimattomat paikat ja rivit olisivat saaneet nenät nyrpeiksi. Kaukaa pilarin takaa kun näkee ja kokee kehnosti.

Tuntuu vähän, että Kemiön juhlat ovat kasvaneet maksimiinsa. Voi olla, ettei seitsemättä kuntaa enää tavoitella. Perniön konsertinkin roudareina joutuivat toimimaan itse toiminnanjohtaja ja taiteellinen johtaja.

Kaikesta huolimatta me perniöläiset voimme myhäillä tyytyväisinä ja kiitellä naapurikuntaa mukavasta kulttuuriavusta.

pajen